

Arrest

nr. 350 316 van 14 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
 Wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA**
 Quai de l'Ourthe 44/1
 4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door zijn moeder X, op 24 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit te zijn en op [...] 2011 te zijn geboren.

Hij heeft in 2020 zijn land van herkomst, de Russische Federatie, verlaten samen met zijn moeder en drie minderjarige zussen.

Op 28 oktober 2022 dient zijn moeder bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 april 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 17 november 2025 wordt deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd.

Op 2 december 2025 dient verzoeker, als begeleide minderjarige, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 maart 2026 wordt verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord, bijgestaan door een tolk die het Russisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat en zijn moeder als wettelijke vertegenwoordiger.

Op 19 maart 2026 neemt de commissaris-generaal de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. Je bent geboren [...] 2011 in Grozny. Je kwam samen met je moeder, T.Z. (CGVS ref. [...], O.V. nr. [...]) en je drie zussen naar België.

Jullie verlieten Tsjetsjenië in 2020 omdat jullie er gevaar liepen. Je verbleef in meerdere Europese landen waaronder Frankrijk. Sinds oktober 2022 verblijf je in België.

Op 28 oktober 2022 diende je moeder een verzoek om internationale bescherming in. Inzake haar verzoek, dat overeenkomstig artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend, nam het CGVS met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming op 14 april 2025. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17 november 2025 (arrest nr. 336082).

Op 2 december 2025 heb je een verzoek om internationale bescherming in eigen naam ingediend. Je haalt aan dat je niet wil terugkeren naar Tsjetsjenië omdat het er gevaarlijk is. Mensen die niet luisteren naar de autoriteiten worden er vermoord. Je vreest ook dat je naar de oorlog zult worden gestuurd. Daarnaast haal je aan dat je in België wilt blijven omdat je hier vrienden hebt en Frans spreekt. In Tsjetsjenië heb je geen vrienden. Je beheerst het Tsjetsjeens niet en dat wordt als beschamend gezien in Tsjetsjenië.

Ter staving van je verzoek leg je volgende documenten neer: een psychologisch attest van 14 januari 2026, een schoolattest, je originele geboorteakte en enkele foto's van een gedode persoon.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er voor jou, als minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd je tijdens de procedure bijgestaan door je wettelijke vertegenwoordiger, namelijk je moeder T.Z. (CGVS ref. [...], O.V. nr. [...]); werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen op professionele en verantwoorde wijze te behandelen; werd je tijdens het persoonlijk onderhoud bijgestaan door je advocaat; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit alsook met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast legde je een psychisch-medisch attest neer van 14 januari 2026. Volgens de informatie in dit attest zou je tekenen vertonen van een meervoudig trauma en lijdt je aan een ernstige vorm van gegeneraliseerde angststoornis. Uit het attest blijkt evenwel niet dat je hierdoor niet in staat zou zijn om op functionele wijze deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud in het kader van je procedure internationale bescherming. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde je dat je fysiek en mentaal in staat was om deel te nemen aan het onderhoud (CGVS, pg 3). Bovendien verklaarde je dat je mentale gezondheid goed is en stelde je nooit iets van psychische moeilijkheden te hebben gehad (CGVS, pg 3). Je gaf ook aan dat je maar 1 keer een gesprek had met de psycholoog op school en dat je die persoon niet goed begreep (CGVS, pg 5). Dit alles relativeert in zeer ernstige mate de inhoud van het neergelegde psychisch attest.

Het onderhoud kende verder een normaal verloop en je bevestigde dat je de motieven voor je verzoek kon uitleggen en dat je de vragen begreep (CGVS, pg 8). Er drongen zich geen bijzondere steunmaatregelen op omwille van psychische problemen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er

voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Je hebt geen eigen feiten aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen:

Je haalt aan dat je samen met je gezin Tsjetsjenië moest verlaten omdat het er gevaarlijk was voor jullie. Je weet niet waarom het voor jullie gevaarlijk was (CGVS, pg 8, DVZ, CGVS vragenlijst 3.5). Jouw moeder heeft in het kader van haar verzoek de redenen voor jullie vertrek uit de Russische Federatie uiteengezet. Voor zover je hiernaar verwijst in het kader van je eigen verzoek, moet erop worden gewezen dat deze elementen al werden onderzocht en geen aanleiding hebben gegeven tot internationale bescherming. Het CGVS nam immers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake het verzoek van je moeder en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze beslissing bevestigd. Je moeder tekende geen cassatieberoep aan binnen de wettelijk voorziene termijn. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Deze elementen rechtvaardigen dus geen afzonderlijk verzoek voor jou. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van jouw moeder werd genomen, wordt verwezen naar haar beslissing waarvan een kopie werd toegevoegd aan je administratieve dossier.

Je vreest dat de Tsjetsjeense autoriteiten je zullen dwingen om naar de oorlog te gaan (CGVS, pg 6). Je bent echter nog maar net 15 jaar geworden en je bent dus nog te jong voor de dienstplicht. Uit objectieve informatie die werd toegevoegd aan jouw administratieve dossier blijkt dat jonge mannen vanaf 18 jaar kunnen worden opgeroepen om hun dienstplicht uit te voeren. Je werd zelf nog nooit opgeroepen voor de dienstplicht (CGVS, pg 6). Je reikt verder doorheen je verklaringen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat de autoriteiten jou persoonlijk zouden viseren om je te rekruteren. Jouw vrees is dus louter toekomstig en hypothetisch. Gezien het nog drie jaar zal duren vooraleer je zou kunnen worden opgeroepen om je dienstplicht te volbrengen kan hieruit op heden geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid.

Daarnaast haal je aan dat je in België wil blijven omdat je hier vrienden hebt en Frans spreekt. In Tsjetsjenië daarentegen heb je geen vrienden en spreek je de taal niet (CGVS, pg 6). Deze elementen houden geen verband met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Deze elementen betreffen immers louter je integratie in België en eventuele aanpassingsmoeilijkheden bij terugkeer. Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar je land van herkomst een aanpassing van jou zou vergen, kan hierin geen intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit gevonden worden.

Je brengt ook geen concrete en overtuigende redenen aan waarom je niet in staat zou zijn om je terug aan te passen bij terugkeer. Je verklaart louter dat je geen vrienden zou kunnen maken omdat je geen Tsjetsjeens spreekt. Je spreekt echter wel Russisch, een taal die algemeen wordt beheerst in Tsjetsjenië, zodat het wel mogelijk zou moeten zijn om contacten te leggen. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat je over voldoende capaciteiten beschikt om het Tsjetsjeens te leren. Je hebt immers al meerdere vreemde talen geleerd (CGVS, pg 2).

Je roept nog in dat het niet spreken van het Tsjetsjeens als beschamend wordt gezien in Tsjetsjenië (CGVS, pg 7). Je zou daarover opmerkingen hebben gehoord van je leerkracht en leerlingen toen je nog naar school ging in Tsjetsjenië, maar je kende voor het overige geen problemen hierdoor (CGVS, pg 7). Je bracht doorheen je verklaringen ook geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat jij hierdoor zwaarwichtige problemen zou krijgen bij terugkeer, in die mate dat er sprake zou zijn van vervolging of ernstige schade.

Voorts haalde je aan dat je niet wil terugkeren omdat het gevaarlijk is in Tsjetsjenië. Je legt enkele foto's neer van een gedode persoon om dit aan te tonen. Je weet niet wat de afgebeelde persoon juist overkwam, maar hij zou zijn gedood door de Tsjetsjeense autoriteiten (CGVS, pg 5). Je kent de afgebeelde persoon echter niet en zijn zaak heeft geen link met jou, zodat je hierdoor geen persoonsgerichte vrees kunt aantonen (CGVS, pg 5).

Je komt ook niet in aanmerking voor internationale bescherming omwille van de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx .pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf)) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daaropvolgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten.

Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De documenten die je hebt neergelegd ter staving van je verzoek wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het psychologisch attest werd hierboven al besproken. Het schoolattest staat dat je in België naar school gaat, wat niet wordt betwist. Je geboorteakte toont je identiteit aan, die niet ter discussie staat. De foto's van de gedode persoon werden hierboven al besproken.

Na het persoonlijk onderhoud bezorgde je moeder het CGVS nog enkele opmerkingen over zaken die je zou zijn vergeten te vermelden (zie: e-mail van 4 maart 2026). Deze toevoegingen zijn niet van dien aard dat ze iets wijzigen aan bovenstaande beoordeling van je asielmotieven.

Ze haalt aan dat er meerdere psychologen zijn die nog met jou werken, maar voegt geen psychologisch attest toe dat deze verklaring kan ondersteunen. Het blijft bij een blote bewering die op zich niets wijzigt aan hogervermelde vaststellingen over je eventuele psychische problemen.

Nog roept ze in dat je geen ouders hebt in Tsjetsjenië en dat je geen band hebt met Tsjetsjenië noch met de Russische Federatie. Ze reikt hierbij evenwel geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen worden opgemaakt dat dit aanleiding zou geven tot vervolging dan wel ernstige schade in jouw hoofd bij terugkeer. Bovendien heb je sowieso een band met je land van herkomst via je ouderlijke afstamming en het staatsburgerschap dat je bezit. Je verbleef er ook tot je achtste (zie: arrest RvV nr. 336082, pg 1, vertrek uit de Russische Federatie op 29 januari 2020). Bij terugkeer zou je ook vergezeld kunnen worden door je moeder die je zou kunnen bijstaan bij je herintegratie in je land van herkomst.

Rekening houdend met voorgaande, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en het beginsel van het hoger belang van het kind (artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3 van het Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind). Doorheen de uiteenzetting van het middel voert verzoeker tevens een manifeste beoordelingsfout en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM aan.

Verzoeker betwist het gebrek aan nieuwe elementen en meent dat er geen aangepast onderzoek van zijn verzoek als minderjarige is gebeurd. Hij bekritiseert de beoordeling van het risico op vervolging in de bestreden beslissing en de gebrekkige motivering inzake de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. Tot slot meent hij dat er onvoldoende rekening is gehouden met zijn integratie in België en zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het arrest nr. 336 082 van 17 november 2025 van de Raad inzake het verzoek om internationale bescherming van zijn moeder toe.

3. Juridisch kader

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als

administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, DOC 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerder verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, DOC 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Deze ‘eigen feiten’ in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet hoeven niet noodzakelijk ‘nieuwe elementen of feiten’ te zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, december 2021, p. 44).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.3. De bestreden beslissing is, zoals reeds hoger werd aangegeven, geschraagd op artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

Op 28 oktober 2022 dient verzoekers moeder een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoeker en zijn drie zussen als vergezellende minderjarigen werd ingediend. Op 11 april 2025 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 336 082 van 17 november 2025 wordt deze beslissing door de Raad bevestigd. Deze beslissing in hoofde van verzoekers moeder is bijgevolg een definitieve beslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de Vreemdelingenwet.

Op 2 december 2025 dient verzoeker, als begeleide minderjarige, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Tsjetsjenië omdat het daar gevaarlijk is. Personen die niet luisteren naar de autoriteiten worden er vermoord. Hij vreest ook dat hij naar de oorlog zal worden gestuurd. Tot slot haalt hij aan dat hij in België wil blijven omdat hij hier vrienden heeft

en Frans spreekt. In Tsjetsjenië heeft hij geen vrienden en beheerst hij de Tsjetsjeense taal niet. Op 19 maart 2026 verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet ontvankelijk omdat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

4.4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Verzoeker beperkt zich voornamelijk tot het poneren van een vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het op algemene wijze tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen geenszins weerlegt of ontkracht. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

4.5. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

4.6. Ten eerste haalt verzoeker aan dat hij samen met zijn moeder en zussen Tsjetsjenië moest verlaten omdat het er gevaarlijk was. Met betrekking tot deze vrees wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

“Je haalt aan dat je samen met je gezin Tsjetsjenië moest verlaten omdat het er gevaarlijk was voor jullie. Je weet niet waarom het voor jullie gevaarlijk was (CGVS, pg 8, DVZ, CGVS vragenlijst 3.5). Jouw moeder heeft in het kader van haar verzoek de redenen voor jullie vertrek uit de Russische Federatie uiteengezet. Voor zover je hiernaar verwijst in het kader van je eigen verzoek, moet erop worden gewezen dat deze elementen al werden onderzocht en geen aanleiding hebben gegeven tot internationale bescherming. Het CGVS nam immers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake het verzoek van je moeder en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze beslissing bevestigd. Je moeder tekende geen cassatieberoep aan binnen de wettelijk voorziene termijn. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Deze elementen rechtvaardigen dus geen afzonderlijk verzoek voor jou. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van jouw moeder werd genomen, wordt verwezen naar haar beslissing waarvan een kopie werd toegevoegd aan je administratieve dossier.”

(...)

“Voorts haalde je aan dat je niet wil terugkeren omdat het gevaarlijk is in Tsjetsjenië. Je legt enkele foto's neer van een gedode persoon om dit aan te tonen. Je weet niet wat de afgebeelde persoon juist overkwam, maar hij zou zijn gedood door de Tsjetsjeense autoriteiten (CGVS, pg 5). Je kent de afgebeelde persoon echter niet en zijn zaak heeft geen link met jou, zodat je hierdoor geen persoonsgerichte vrees kunt aantonen (CGVS, pg 5).”

Verzoeker voert in het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven geen enkel concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich tot het louter op algemene wijze poneren dat hij als een bijna-meerderjarige jongeman een gevaar loopt bij terugkeer naar zijn land van herkomst zonder deze vrees met concrete elementen te onderbouwen.

Waar verzoeker verwijst naar zijn zogenaamde verklaringen die hij als minderjarige in het kader van het verzoek om internationale bescherming van zijn moeder zou hebben afgelegd *“in een positie van volledige afhankelijkheid ten aanzien van zijn moeder”*, wijst de Raad er op dat verzoeker in het kader van dat verzoek niet persoonlijk werd gehoord.

Waar verzoeker opwerpt dat het feit dat hij ondertussen ouder is geworden en een aanzienlijk hoger niveau van maturiteit en zelfbewustzijn heeft bereikt, maakt hij niet concreet aannemelijk hoe dit als nieuw element in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing zich in wezen beperkt *“tot een oppervlakkige en louter formele vergelijking met de eerdere aanvraag van de moeder, zonder enige inhoudelijke analyse van de huidige, persoonlijke en autonome situatie van verzoeker”* gaat hij geheel voorbij aan de concrete motivering in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoeker geen concrete en persoonsgerichte vrees opwerpt. Hij verklaart niet te weten waarom het voor hem gevaarlijk is in Tsjetsjenië. Ook de neergelegde foto's van gedode personen bevatten geen link met hem en kan hij niet nader duiden.

4.7. Ten tweede vreest verzoeker dat de Tsjetsjeense autoriteiten hem zullen dwingen om naar de oorlog te gaan. Met betrekking tot deze vrees wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

“Je vreest dat de Tsjetsjeense autoriteiten je zullen dwingen om naar de oorlog te gaan (CGVS, pg 6). Je bent echter nog maar net 15 jaar geworden en je bent dus nog te jong voor de dienstplicht. Uit objectieve informatie die werd toegevoegd aan jouw administratieve dossier blijkt dat jonge mannen vanaf 18 jaar kunnen worden opgeroepen om hun dienstplicht uit te voeren. Je werd zelf nog nooit opgeroepen voor de dienstplicht (CGVS, pg 6). Je reikt verder doorheen je verklaringen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat de autoriteiten jou persoonlijk zouden viseren om je te rekruteren. Jouw vrees is dus louter toekomstig en hypothetisch. Gezien het nog drie jaar zal duren vooraleer je zou kunnen worden opgeroepen om je dienstplicht te volbrengen kan hieruit op heden geen gegronde vrees voor vervolging worden afgeleid.”

Verzoeker betwist in het verzoekschrift het hypothetisch karakter van zijn vrees. Hij werpt op *“dat het CGVS zich beperkt tot een louter formele verwijzing naar de wettelijke leeftijdsgrenzen voor militaire dienstplicht, zonder enige rekening te houden met de feitelijke praktijken en de socio-politieke realiteit in de regio van herkomst, Tsjetsjenië”*. Hij stelt *“dat het nochtans algemeen gedocumenteerd is dat in bepaalde contexten, en in het bijzonder in regio's met een sterk autoritair veiligheidsapparaat, de rekrutering voor militaire of paramilitaire activiteiten niet strik verloopt volgens de officiële wettelijke kaders”*. Hij meent dat *“informele druk, sociale dwang, intimidatie en zelfs gedwongen deelname aan gewapende activiteiten zich kunnen voordoen buiten de grenzen van de formele regelgeving en ook minderjarigen of jongvolwassenen kunnen treffen”*.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter poneren van een hypothetische en ongestaafde vrees, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder met concrete argumenten of objectieve bronnen de motieven en landeninformatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekers algemeen betoog in het verzoekschrift over (onder meer) de *“assassination campaign”* van de Tsjetsjeense republiek, de mensenrechtenschendingen in de Russische Federatie en de praktijken van foltering en mishandeling van Russische gevangenen, het ‘Nalchik-proces’ dat bijna acht jaar heeft geduurd, de behandeling van Tsjetsjeense vluchtelingen elders in Europa, de sterfgevallen van Tsjetsjeense asielzoekers in immigratiedetentiecentra in de EU en de Russische zeer agressieve transnationale repressieactiviteiten in het buitenland, kan evenmin enig ander licht werpen op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

4.8. Ten derde wenst verzoeker niet terug te keren omdat hij hier vrienden heeft en Frans spreekt en omdat hij in Tsjetsjenië geen vrienden heeft en de Tsjetsjeense taal niet spreekt. In de bestreden beslissing wordt geheel terecht gemotiveerd:

“Daarnaast haal je aan dat je in België wil blijven omdat je hier vrienden hebt en Frans spreekt. In Tsjetsjenië daarentegen heb je geen vrienden en spreek je de taal niet (CGVS, pg 6). Deze elementen houden geen verband met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Deze elementen betreffen immers louter je integratie in België en eventuele aanpassingsmoelijkheden bij terugkeer. Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar je land van herkomst een aanpassing van jou zou vergen, kan hierin geen intentionele bedreiging van jouw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit gevonden worden.

Je brengt ook geen concrete en overtuigende redenen aan waarom je niet in staat zou zijn om je terug aan te passen bij terugkeer. Je verklaart louter dat je geen vrienden zou kunnen maken omdat je geen Tsjetsjeens spreekt. Je spreekt echter wel Russisch, een taal die algemeen wordt beheerst in Tsjetsjenië, zodat het wel mogelijk zou moeten zijn om contacten te leggen. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat je over voldoende capaciteiten beschikt om het Tsjetsjeens te leren. Je hebt immers al meerdere vreemde talen geleerd (CGVS, pg 2).

Je roept nog in dat het niet spreken van het Tsjetsjeens als beschamend wordt gezien in Tsjetsjenië (CGVS, pg 7). Je zou daarover opmerkingen hebben gehoord van je leerkracht en leerlingen toen je nog naar school ging in Tsjetsjenië, maar je kende voor het overige geen problemen hierdoor (CGVS, pg 7). Je bracht doorheen je verklaringen ook geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat jij hierdoor zwaarwichtige problemen zou krijgen bij terugkeer, in die mate dat er sprake zou zijn van vervolging of ernstige schade.”

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift op zijn ‘verwestering’. Hij meent niet te beschikken over de nodige sociale codes en het noodzakelijk netwerk om zich te handhaven in een repressief systeem dat hij niet kent. Hij wijst op het feit dat hij sinds 2020 zijn land van herkomst heeft verlaten en zich ondertussen volledig heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving: hij volgt onderwijs, bouwt sociale relaties op, ontwikkelt zich binnen een stabiele en gestructureerde omgeving en groeit op volgens de waarden, normen en verwachtingen van de Belgische samenleving. Hij spreekt de Tsjetsjeense taal niet, wat kan leiden tot sociale

uitsluiting, stigmatisering en een verhoogde kwetsbaarheid voor een minderjarige zonder sociaal netwerk. Een terugkeer naar zijn land van herkomst waar hij sociaal en taalkundig volledig geïsoleerd zal zijn, vormt een onevenredige inbreuk op zijn recht op fysieke en morele integriteit.

Dit betoog doet geen afbreuk aan bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van het gegeven dat hij verwesterd zou zijn en vertrouwd zou zijn met de in België geldende waarden, normen en gewoontes niet meer zou kunnen terugkeren naar en niet meer zou kunnen aarden in zijn land van herkomst, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij daardoor een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. Waar niet wordt betwist dat verzoeker vanaf 2020 zijn land van herkomst heeft verlaten en zich sinds oktober 2022 in België bevindt, duidt dit er niet op dat hij fundamentele westerse normen en waarden zou hebben geïnternaliseerd, derwijze dat deze deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit of morele integriteit. Evenmin kan op basis hiervan worden aangenomen dat hij zich bij terugkeer naar de Russische Federatie niet meer zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende sociale regels en verwachtingen. Dit wordt overigens ook niet geconcretiseerd, noch wordt op enerlei wijze aangetoond of uiteengezet op welke wijze de heersende waarden en normen in zijn land van herkomst zouden afwijken van of in strijd zouden zijn met de waarden en normen zoals deze gelden in België. Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoeker in dit kader evenmin preciseert, concretiseert of aantoont welke van zijn persoonlijke waarden en normen niet (langer) zouden stroken met de waarden en normen die gelden in de Russische Federatie. In elk geval dient te worden vastgesteld dat verzoeker gedurende zijn verblijf in België steeds deel is blijven uitmaken van zijn Russisch gezin met zijn moeder en drie zussen. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt, noch toont hij aan dat zijn vermeende gewijzigde gedragingen en opvattingen hem bij terugkeer naar de Russische Federatie zullen blootstellen aan een reëel risico om te worden gepercipieerd als “aangetast door westerse waarden en normen” én dat hij om die reden zal worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zal lijden zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker maakt dan ook in het geheel niet aannemelijk dat het loutere gegeven dat hij sinds oktober 2022 in België heeft gewoond hem als persoon dusdanig zou hebben gevormd dat hij niet opnieuw zou kunnen aarden binnen en/of zich niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan de Russische maatschappij en de aldaar heersende normen, waarden en gewoontes. Gelet op zijn jonge (15-jarige) leeftijd en in acht genomen dat zijn moeder hem daarbij met raad en daad kan bijstaan, kan bovendien niet worden ingezien waarom verzoeker zich niet eenvoudigweg (opnieuw) zou kunnen conformeren aan de gebruiken, normen en levenswijze aldaar. Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat het loutere gegeven dat hij de Tsjetsjeense taal niet kent en bepaalde aanpassingen zou moeten doorvoeren bij een terugkeer naar en verblijf in de Russische Federatie in zijn hoofde zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoeker bijgevolg worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert wanneer hij zich begeeft naar zijn land en regio van herkomst. Dat verzoeker daarbij, zoals eenieder die verhuist naar een ander land, initieel enkele aanpassingsmoeilijkheden zou kunnen ondervinden, is onvoldoende zwaarwichtig om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming.

4.9. Ten vierde, wat betreft zijn vrees wegens de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

“Je komt ook niet in aanmerking voor internationale bescherming omwille van de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië

binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daaropvolgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Nog daargelaten dat het in het verzoekschrift aangehaalde reisadvies geen specifieke en gedetailleerde informatie inzake verzoekers regio van herkomst bevat, dient te worden opgemerkt dat zulk reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Voor het overige reikt verzoeker geen landeninformatie aan die afbreuk zou kunnen doen aan of een ander licht zou kunnen werpen op de landeninformatie zoals in de voormelde motivering gehanteerd door de commissaris-generaal. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt dan ook duidelijk dat er in verzoekers land en regio van herkomst geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.10. De overige door verzoeker neergelegde stukken, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

4.11. Het voorgaande in acht genomen, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat verzoeker geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloten om met toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek niet ontvankelijk te verklaren. Een schending van dit artikel blijkt niet.

4.12. Aangezien artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en de artikelen 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347. De aangevoerde schending is om deze reden niet dienstig.

4.13. Wat betreft het betoog van verzoeker dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, waarbij hij verwijst naar artikel 3 van het Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: Kinderrechtenverdrag) en artikel 22bis van de Grondwet, beaamt de Raad dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige, zoals artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Anderzijds mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux, enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van internationale bescherming, opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. *In casu* komt hierbij nog de vereiste dat de commissaris-generaal, conform artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, eerst moet nagaan of hij het beschermingsverzoek van de minderjarige verzoeker al dan niet ontvankelijk kan verklaren.

De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van internationale bescherming of aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling zouden erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus zouden toekennen. In het kader van een beschermingsverzoek, *quod in casu*, dient de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming, alsook binnen de ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Het beginsel van het 'belang van het kind' is in die zin in het specifieke kader van het zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

Verder wijst de Raad erop dat blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoeker en in een aangepaste behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Zo werd verzoeker gehoord door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van zijn advocaat en zijn moeder die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de minister van Asiel en Migratie erop gewezen heeft dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op hem van toepassing is. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

Wat betreft de beoordeling van het beschermingsverzoek, in het kader van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de jonge leeftijd van verzoeker. Met een louter theoretisch betoog over het hoger belang van het kind en het bekritisieren van de motivering van de bestreden beslissing als te algemeen en stereotiep, zonder concreet toe te lichten hoe en waar de commissaris-generaal dan geen rekening heeft gehouden met de belangen van de minderjarige verzoeker, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de commissaris-generaal binnen zijn wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal, door *in casu* te oordelen dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, het hoger belang van het kind heeft miskend.

4.14. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en bijgevolg ook van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en de artikelen 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen terugleidings- of verwijderingsmaatregel in. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.15. De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Onderhavige beslissing houdt enkel in dat het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard en houdt geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er te dezen op dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker feitelijk gescheiden wordt van zijn familie. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoeker daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het kader van onderhavige procedure dan ook niet dienstig aangevoerd.

4.16. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn moeder, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.17. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of een kennelijke beoordelingsfout kan niet worden aangenomen.

4.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

D. D'HONDT

V. HOEFNAGELS